

၂၀၁၁ ခုနှစ်

မိုးစက်ပွင့်

အသည်းတံခါးလေး
ဖွင့်ပါဦး

အချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

စိန်စီကာ ရွှေချထားပေမယ့်
ကျိန်ဆိုတာ မှတ်တိုင်ထူပြရင်
ပန်းရနံ့တို့ နှင့် ထပ်တူ
မျက်နှာတူရူမှာ လန်းနေတဲ့ နှလုံးသား
သစ္စာရေစင်များ ဖျန်းလို့
ကိုယ့်စကားဆေးလုံးများ သည်
သူ့အတွက် ...
အစွမ်းထက်တဲ့ ဆေးတစ်ခွက်ဖြစ်ပါစေသား။

အခန်း (၁)

အရှေ့ဘက်ယွန်းယွန်းဆီမှ ...

ထွက်ပေါ်လာသော နေမင်းသည် တစ်စတစ်စ ညဝတ်ရုံကမ္ဘာလား
ကို အခွာချပြီး အရုဏ်ဦး၏ အနွေးဓာတ်တွေကို ကျောပိုး၊ ရင်ပိုက်ထား
ရာမှ ...

အခုတော့ ...

ထိုနေမင်း၏ မာန်ဟု နိပြင်းပြင်း နွေးဓာတ်တွေ
ဖြန့်ကျက်ခင်းကျင်းခြင်းကြောင့် ဝရန်တာတွေ ကြာရှည်စွာရပ်နေသော
သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင်းသို့ အပူဓာတ်တွေ စီးဝင်စပြုလာကြပြီ။

ဪ... .

နွေဦးကို ရောက်ပြန်ပြီကိုး။

နွေဦးလည်း ရောက် နှင်းလည်း ပျောက်တဲ့ ။ တကယ်ပဲ နှင်းစက်
လေးတွေ ပျောက်ဆုံးသွား ပြန်ပြီပေါ့။

မေမေ . . .

ဆောင်းမနက်တွေ အငိုစဲလို့ နွေဦးကို တစ်ခါရောက်တိုင်း ထွက်လာ
တဲ့ နေမင်းနှင့်အတူ ပူလောင်ခဲ့ရတဲ့ သမီးရဲ့ ရင်ထဲမှာ မေမေ့ကို တမ်းတ
လွမ်းဆွတ်နေဆဲပါ။

မေမေ သမီးတို့ ကို ဆိုပြီးသိပ်နေကျ သီချင်းလေး။ နွေဦးလည်း ရော
က်ပြီ၊ နှင်းလည်း ပျောက်ပြီလေတဲ့ ။ မေမေ့သီချင်းနဲ့ သမီးတို့ ရင်ဆိုင်ခဲ့
ရတဲ့ ဘဝ၊ ဘာများကွာဟခဲ့လို့ လဲ။

မေမေက နှင်းစက်လေးဆိုရင် . . .

ဖေဖေရင်ခွင်ထဲမှာ နေတစ်စင်း ဖြစ်ထွန်းလာတဲ့ နေ့ကစပြီး သမီး
တို့ ဘဝ ကကြိုးတွေ ပျောက်ခဲ့ရတယ် မေမေ။

သခင်ဆိုပြီး ကျွန်သာသာနေခဲ့ရတဲ့ ဘဝ။ သဇင်ဆိုပြီး အမြင့်မှာ စံ
ထိုက်ခွင့်မရဘဲ မြေမှာ သာ ကြွေခခဲ့ရတဲ့ ဘဝတွေ ခုတော့လည်း ပြီးဆုံး
ခဲ့ပါပြီ။

ဘဝရဲ့ ဖြတ်သန်းခြင်း အကျိုးအပဲ့၊ အစုတ်အပြတ် အတိတ်ကာလ

ကို ထားခဲ့ချင်ပေမယ့် နာကျင်ခံစားခဲ့ရတဲ့ ဝေဒနာအစိုင်အခဲတွေက ပွန်း
ရာပဲ့ရာတောင် မထင်ဘဲ။ အစိုင်အခဲက ကြီးမားနေတုန်းပါပဲ။

မှူးမြတ်သခင်နဲ့ မှူးမြတ်သခင်။

မလှပတဲ့ ဘဝဒဿနတွေကြားက ရုန်းထွက်ခွင့်ရတော့ရခဲ့ပါပြီ။

အခု . . .

အရင်တုန်းကလို မိသခင်နဲ့ မိသဇင်ဆိုတဲ့ အခေါ်အဝေါ်ကြားက စုတ်
စုတ်နုတ်နုတ် ပန်းသည် မလေးတွေ မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့။

သခင်က . . .

မှူးမြတ်သခင် ဆိုတဲ့ စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဖြစ်လာသလို၊ သဇင်
ကလည်း မကြာခင်မှာ ဒေါက်တာ မှူးမြတ်သဇင် ဆိုတာဖြစ်လာတော့မ
ည်။

ဒီဘဝကို ရောက်ဖို့ အတွက် . . .

ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ခေါင်းရွက်၊ ပခုံးထမ်းပြီး တင်ခဲ့ရတာ မေမေ သိမြင်
နိုင်ရင် တမလွန်ကနေ ကျေနပ်နေမှာ ပေါ့နော်။ ရက်စက်သူကို ရက်စ
က်ပါလားလို့ အပြစ်မတင်တော့ဘူး မေမေ။ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ ကိုယ် နေသား
ကျအောင် ကြိုးစားနေပါတယ်။

ပြုသူကအသစ် . . .

ဖြစ်သူကတော့ အဟောင်းကိုပဲ ပြန်သတိရပြီး အံ့ကြိတ်ရတဲ့ ရက်
တွေ တစ်နေ့တော့ ကုန်လွန်သွားပါလိမ့်မယ်လေ။

"မမ"

". . ."

"မမ"

"ဟင် . . . ဪ . . . သဇင်"

သဇင်က သခင့်ခါးကို ကျစ်ကျစ်ကလေးကို နောက်ကနေ သိမ်းဖက်ရင်း . . .

"တစ်ယောက်တည်း ဘာတွေတွေးနေတာလဲ"

သခင် သဇင့်လက်ကလေးကို ပယ်ချပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်လိုက်၏ ။ ပြီးတော့ စိမ်းသက်နေတာမျိုး မဟုတ်သည့် ခပ်တည်တည်မျက်ဝန်းတွေနှင့် သဇင့်ကို ကြည့်နေသည် ။

သခင်က အဲဒီလိုပါပဲ . . .

ညီမလေးကို တုန်နေအောင်ချစ်ပေမယ့် ဘယ်တော့မှ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နဲ့ ဖက်လှဲတကင်း မဆက်ဆံတတ်ပေ။ အိပ်နေတုန်းမှ ခိုးနမ်းမည်ဆိုသည့်အချစ်မျိုးပါ။ သဇင်ကတော့ မျက်နှာတည် ထားတာကိုပင် ချစ်စနိုးစနေတတ်သည် ။

"ဘာလဲ . . . ငယ်ရည်းစားကို လွမ်းနေတာလား ဟုတ်တယ်။ ဟုတ်"

"သဇင်"

"ရှင်"

"ငါ မကြိုက်မှန်းသိရဲ့ သားနဲ့ ဘာလို့ ကလေးကလား လာလုပ်နေတာလဲ။ ငါကအငယ်ကို သွားဖြဲပြပြီး အလ္လာပ၊ သလ္လာပ လုပ်နေမယ့် မိန်းမမျိုး မဟုတ်ဘူး "

"မမကလည်း သဇင်က ချစ်လို့ စတာကို"

"စရအောင် ငါ နင့်သူငယ်ချင်း မဟုတ်ဘူး ။ အုပ်ထိန်းသူ၊

ကိုယ့်စည်းနဲ့ ကိုယ်နေ"

သဇင်မျက်နှာလေး ညိုသွားလေ၏။

ဒါ . . .

သူမတို့ ညီအစ်မရဲ့ မတူညီသောအချက်၊ သဇင်က အငယ်မို့ ဘဝကို မနာတတ်ပေမယ့် . . .

သခင်က . . .

လူမှုရေး၊ မိသားစုအရေး၊ စီးပွားရေး၊ နှလုံးသားရေး စသည့် အရေး . . . အရေးတွေကြားမှာ ရင်ဘတ်ထဲက ကလီစာတွေအားလုံး ဒဏ်ရာတွေ အပြည့်နှင့်လူ။

"မမရယ် တစ်ခါတလေလောက်များ သဇင်အပေါ်မှာ နွေးနွေးထွေးထွေးလေး ဆက်ဆံပေး ပါလားဟင်။ သဇင် မမကိုချစ်တယ်။ မမဆီက တုံ့ပြန်လာတဲ့ မေတ္တာရေစီးကြောင်းဟာ ရေနွေး စီးကြောင်းပဲဖြစ်ဖြစ် အရေခွံကျွတ်ခံပြီး သဇင် လက်ပစ်ကူးချင်တယ်"

"လေမဝယ်ရတိုင်း အပိုတွေမပြောနဲ့ သဇင်။ နင့်ကို ငါ ဘာမှ လိုလေသေးမရှိ ပြည့်ပြည့်စုံစုံနဲ့ ထားတာပဲ။ မလိုအပ်တာတွေကို မတောင်းဆိုစမ်းပါနဲ့ "

"လိုအပ်တာပေါ့ မမရဲ့ ။ ဆီဦးထောပတ်ကိုစားပြီး ငွေတွေလမ်းခင်း လျှောက်ပါရစေ အဲဒီ ဘဝကို သဇင်မမက်မောဘူး။ ထမင်းကြမ်းခဲကို ဆားဖြူးစားရလည်း မေတ္တာခြုံလို့ လုံတဲ့ ဘဝကိုပဲ သဇင် တောင့်တမိတယ်"

"ဘာလဲ . . . ငါက နင့်ကို ကလူ၏ သို့မ္မု၏ သို့ လုပ်ရမှာ လား အလကား အချိန်ဖြုန်းမနေ နိုင်ဘူး။ ငွေမရှိလို့ ဆင်းရဲမွဲတေနေတဲ့ ဘဝမှာ န

င် ဘယ်လိုဖြတ်သန်းခဲ့ရလဲ။ အဲဒီဘဝကို ပြန်တွေး ကြည့်ပြီး နင်ငဲ့ကို နားလည်း သင့်တယ်။ ငါ ရှာပေးတဲ့ စည်းစိမ်ချမ်းသာ သုခဘုံမှာ နင် နေ တတ် အောင်နေပါ။ ပျော်သလိုစံ စိတ်ချမ်းသာသလိုလုပ်။ အေး . လမ်းကြောင်းတော့ မမှားစေနဲ့ ။ မှားလာရင်တော့ နင့်ခြေထောက်ကို ငါ ကိုယ်တိုင် ရိုက်ချိုးပစ်မယ်"

ပြင်းလိုက်တဲ့ ရာဇသံ။

သဇင် မဲ့မဲ့လေး ဖြစ်သွားပေမယ့် ဘာတစ်ခွန်းမှ ထပ်ပြီးစောဒကမ တတ်ရဲရှာပေ။ မမကို ချစ်သလို ကြောက်လည်း ကြောက်ရသည် ကိုး။ ကိုယ့်ကိုချစ်တာ သိပေမယ့် သဇင်လိုချင်တာက ပွင့်လင်းသောနွေးထွေး မှုနှင့် ကြင်နာမှု . . ။

"လုံမေ"

အိမ်ဖော်မလေးကို လှည့်ခေါ်လေး၏။

"လုံမေ"

"ရှင် . . . လာပြီ . . . မမသခင်"

လုံမေ ချက်ချင်းရောက်လာသည် ။

"ခရီးသွားဖို့ အဝတ်တွေထည့်ပြီးကုန်ကြပြီလား"

"ရှင် . . . ဟို"

"မထည့်ရသေးဘူး မဟုတ်လား"

"ဟုတ်"

"ထည့်လေ။ ဘာလုပ်နေတာလဲ မနက်ဖြန်ပဲ သွားမယ့်ကိစ္စကို"

"ဟုတ်ကဲ့"

"သဇင်ရော"

"ရှင်"

"အဝတ်တွေ ထည့်ပြီးပြီလား"

"ခုပဲ သွားထည့်မလို့ ပါ"

ပြောပြီး လုံမေနှင့် သဇင် သခင့်ရှေ့မှ ထွက်သွားကြလေသည်။ ။ သခင်က နာမည်နှင့်လိုက်စွာ ဒီအိမ်မှာ တော့ သခင်တစ်ပါးပါပဲ။

* * *

အခန်း (၂)

သခင် . . .

ကားကို လမ်းဘေးကပ်၍ ထိုးရပ်လိုက်စဉ် . . .

"ဘာဖြစ်လို့လဲ မမ ညောင်းလို့ လား"

"မဟုတ်ဘူး ။ အပေါ့သွားမလို့ "

"ဪ"

"နင်တို့ လည်း အညောင်းပြေ၊ အညာပြေ အောက်ဆင်းပါလား"

"ဟုတ်ကဲ့"

သဇင်ရော လုံမေပါ ကားပေါ်မှ လိုက်ဆင်းလိုက်ကြပြီး အန္တရာယ်ကို ဖြေရှင်းပြီးနောက် ခါးဆစ်တွေချိုး၊ ဇက်တွေခါနင့် အညောင်းပြေအောင် လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ကြသည် ။

ပြီးတော့ . . .

သဘာဝရှုခင်းတွေကို မျှော်ကြည့်ပြီး လတ်ဆတ်သောလေကို တဝကြီးရှူရှိုက်လိုက်ကြသည် ။

"အား . . . ခုမှ ပဲ လန်းဆန်းသွားတော့တယ်"

"မမတို့ ဗိုက်ဆာပြီလား။ လုံမေ ထမင်းစားဖို့ ပြင်ပေးမယ်လေ"

လမ်းမှာ ဗိုက်ဆာရင်စားဖို့ ထမင်းဟင်းတွေ ချက်ပြုတ်ထည့်လာသ
ည် မို့ လုံမေ မေးလိုက်ခြင်းပါ။

သဇင်က . . .

ဘဝကို အောက်ခြေမှ စခဲ့ရသူမို့ ဆိုင်တွေဘာတွေမှာ စားလေ့မရှိပေ
။ အိမ်ထမင်း၊ အိမ်ဟင်းကိုမှ သဘောကျသူ။ Restaurant တစ်ခုကိုပိုင်
ဆိုင်ထားတာတောင်မှ ဆိုင်ကနေ အလွယ်တကူ ဘာမှ ယူလာတာမရှိ
ပေ။

ဒါကြောင့် . . .

သဇင်က ကွယ်ရာမှာ ဆို သခင့်ကို ကပ်စေးနှံဟု အမြဲပြောတတ်၏။

"သဇင်"

"ရှင်"

"နင် ဆာပြီလား"

"အဟင်း . . . ဆာသလိုပဲ"

"ဒါဆိုလည်း . . . စားကြမယ်လေ"

"မမကရော"

"စားမယ်"

"ဒါဆို လုံမေ ပြင်လိုက်တော့မယ်"

လုံမေက ကားပေါ်မှ စားစရာတွေကိုသယ်ချ လာပြီး လမ်းဘေးမှာ ပဲ
ထမင်းတစ်နပ်ကို စားဖြစ်ခဲ့ကြသည် ။ ခရီးဆက်ဖို့ ကားဆီကို ပြန်လျှော
က်လာခဲ့တော့ သဇင်က

"သင် တစ်လှည့်မောင်းမယ်လေ မမ"

"နေပါစေ နင်မောင်းတဲ့ ကားကို ဘုရားမပြီး မစီးချင်ပါဘူး"

"မမကလည်း "

လမ်းခရီးတစ်လျှောက်မှာ သင်က ဘာစကားမှ မပြောဘဲ ကားကို
သာ ဂရုစိုက်မောင်းနှင် နေသည်။

လုံမေနှင့်သင်သာ . . .

နောက်ခန်းမှာ နှစ်ယောက်သားတွတ်ထိုး၍ ရယ်လိုက် မောလိုက်။

ပုပ္ပါးကို ရောက်တော့ . . .

ညီအစ်မနှစ်ယောက် ဘကြီးကို ကန်တော့ကြသည်။ ဘဘကြီးက
သင်တို့ မေမေရဲ့ အစ်ကို အကြီးဆုံး။ ကျန်တဲ့ နေရာမှာ သာ သင်က
မကုန်သင့်တာ မကုန်ရအောင် ကပ်စေးနှံတာ။ လှူရေး တန်းရေးမှာ
တော့ ရက်ရောသူပါ။

"အဝတ်အစားတွေ၊ မုန့်တွေ ကန်တော့ရုံနဲ့ လုံလောက်ပါပြီ သမီးရ
ယ်။ ငွေတစ်သိန်းကိုတော့ ဘကြီးမယူပါရစေနဲ့ "

"သင်တို့ ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်အောင် မလုပ်ပါနဲ့ ဘကြီးရယ်။
ဘကြီးက သင်တို့ ရဲ့ မိဘဆိုရင်လည်း မမှားဘူး။ ကြိုတုန်းကန်တော့ရ
တာ တမင်တကာကြီးလာပေးနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး ။ ယူပါနော်"

"ယူသာယူလိုက် ဘကြီး။ အားနာမနေနဲ့ ဒီငွေတစ်သိန်းက မမအတွ
က် ဘာမှ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး ။ ဘကြီးတို့ စီးပွားရေးကျပ်တည်းနေတာမ
ဟုတ်လား။ ရင်းနှီးစားလို့ ရတာပေါ့"

သင်ပါ ပြောတော့ . . .

ဘကြီးနှုတ်ခမ်းက ပြုံးယောင်ထင်သွားပြီး မျက်ဝန်းမှာ တော့ ငွေပု
လဲဥတို့ ခိုတွဲလာ၏။

"သာဓုကွယ် . . . သာဓု . . . သာဓု။ ခုလို ဘကြီးကို ကန်တော့ရတဲ့ အ
ကျိုးကျေးဇူးကြောင့် တူမကြီးတို့ စိတ်သွားလို့ ကိုယ်ပါ လိုရာရနိုင်သူ
တွေ ဖြစ်ကြပါစေကွယ်"

"ပေးတဲ့ ဆုနဲ့ ပြည့်ပါစေ ဘကြီး"

"ဟဲ့ . . . မယ်ချိန်"

"ရှင်"

"နင့်ဟာကလည်း ငုတ်တုတ်ကြီးထိုင်ပြီး ပြူးကြည့်နေသလားဟ။
ကလေးတွေကို ဆုလေးဘာလေးပေးဦးလေ"

"အိုတော် . . . ကိုစိုးဖေကလည်း ကျုပ်မှ ဆုမပေးတတ်တာတော့"

"အမယ် . . . ဒါဆို နင့်သားသမီးတွေ အိမ်ထောင်ကျလို့ လာကန်
တော့ရင် နင် ဘယ်လိုဆု ပေးမလဲ။ ဆုလေးတောင် မပေးတတ်ရင် သိ
က္ခာကျမှာ နားလည်လား မဖြစ်သေးပါဘူး။ သင်ပေးမှ . . . သင်ပေးမှ "

"ရှင်နော်"

ရယ်သံတွေ ခွီးခနဲထွက် လာလေ၏။ ဒီလို ရယ်လိုက်တာက သဇင်နဲ့
လုံမေသာ။ သခင်ကတော့ ရှားရှားပါးပါးပြုံးမိရုံသာ။

ဒီနှုတ်ခမ်းတွေက . . .

ဘယ်တော့များမှ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ပြမှာ ပါလိမ့်။

"ကဲ . . . ကလေးတွေ ခရီးပန်းလာကြတာ။ နားကြ။ မနက်ဖြန် အေး
အေးဆေးဆေး ပုပ္ပါး တောင်ပေါ်ကို တက်ကြ။ ဟုတ်ပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ . . . ဘကြီး"

"ဟာ"

ရုတ်တရက် "ဟာ" ဆိုတဲ့ အသံကြောင့် လှမ်းကြည့်လိုက်စဉ် အံ့သြဝမ်းသာစွာနှင့် ဝင်လာသော ဘကြီးသား ကိုဝေယံနှင့် သမီးဖြစ်သူ ဝေဝေမာ . . .

"သခင်တို့ ညီအစ်မတွေ ရောက်နေကြတာကိုး"

"ဟုတ်တယ် . . . ကိုကြီး"

"သခင်"

ဝေမာက သခင့်ဘေးကို လွှားခနဲရောက်လာသည် ။ သူတို့ နှစ်ယောက်က သက်တူရွယ်တူတွေမို့ ဟိုအရင်တုန်းကတည်းက ညီအစ်မဝမ်းကွဲဆိုပေမယ့် သူငယ်ချင်းလိုပေါင်း၍ ပန်းအတူရောင်းခဲ့ကြ တာပါ။

"ဟယ် . . . နင်တော်တော်ပြောင်းလဲသွားတယ် သခင်ရယ်"

"ငါက ဘာတွေပြောင်းလဲနေလို့လဲ"

"အရင်တုန်းက နင် ပိန်ကပ်ကပ်မွဲခြောက်ခြောက်ကလေးလေ။ အခု ညိုညိုစိုစိုလေးနဲ့ လှလာတယ်"

"အမယ် . . . မြှောက်မနေပါနဲ့ ။ နင့်ဖို့ ငါ အဝတ်တွေ ဝယ်လာပါတယ်"

"ဟာ . . . ပွတာပဲ"

သဇင် မြင်ရခဲ့လှသော မမရဲ့ နှုတ်ဟရယ်မောခြင်းကို ငေးနေရာမှ .

..

"မမဝေနော် မျက်နှာမလိုက်နဲ့ ။ သဇင့်ကိုရော ကြည့်ဦး လှလာရဲ့

လားလို့ "

"လှပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မဟာဆန်တဲ့ သခင့်လောက်တော့ ငါ့မျက်စိထဲ မတိုးဘူး"

"အာ . . . မမဝေနေော်"

"မိဝေရယ် နင်ကလည်း ကလေးကို စပြန်ပြီ။ ကိုကြီး မျက်စိထဲမှာ တော့ ညီမလေးက ပိုလှတယ်သိလား။ ဟိုမင်းသမီးနဲ့ တောင် တူသေးတယ်"

"ဘယ်မင်းသမီးလဲ ကိုကြီး"

"မေသက်ခိုင်လေ"

"ဟာ . . . ကိုကြီးကိုချစ်သွားပြီ။ သဇင်ဝယ်လာတဲ့ လက်ဆောင်တွေ မမဝေကို မပေးတော့ဘူး။ ကိုကြီးကိုပဲ အကုန်ပေးပစ်မယ်"

သဇင်က ကိုကြီးဝေယံ ခါးကိုဖက်ပြီး ဆိုလေ၏။

လုံမေကတော့ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့်။

"ကဲ . . . သားရေ"

"ဗျာ . . . အဖေ"

"တပည့်လိမ္မာ ဆရာအန်ဖတ်လွတ်တဲ့ ကွ။ မင်းညီမတွေ ရောက်တုန်း ၈၀ သား ကြက်ကို ဖျော်လိုက်တော့ ဟေ့"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေ"

တောသားဆိုတော့ စကားပြောပွင့်လင်းကြတာမဆန်းလှပေ။ သခင်ကလည်း . . .

ဟိုတုန်းက တောသူလေးပေါ့လေ။

* * *

အခန်း (၃)

"လှအားပါပေ့ . . . မွေ့ပျော်ပျော် . . . စကားရနံ့လေးပျံ့မွှေး . . . ညှင်း
လေသွေးသနော် . . . ဟေ့ . . . ဟေ့"

"ဟယ်"

သဇင် "ဟယ်"ခနဲဖြစ်ကာ ခြေလှမ်းလေးတို့သွား၏။

"ဘာလဲ"

"နတ်ပွဲရှိတယ်ထင်တယ်"

"ရှိတယ်လေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

ဝေမာက သမင်လည်ပြန်လှည့်ကြည့်၍ မေးလေတော့ . . .

"သဇင် နတ်ပွဲကြည့်ရတာ ဝါသနာပါတယ်။ အခြောက်တွေက ချော
လား မသိဘူး"

"အခြောက်တွေက ချောသလားတော့ မမေးနဲ့ တို့ မိန်းကလေးတွေ
အရှုံးပေးရမှာ "

"ဟင် . . . မမဝေ မြင်ဖူးလို့လား"

"မနေ့က တို့ နဲ့ လမ်းမှာ တွေ့တာလေ"

"သွားကြည့်ရအောင်"

"သဇင်"

"ရှင်"

သခင့်အသံ မာဆတ်ဆတ်ကြောင့် သဇင် ဇက်ကလေးပုသွားလေ၏။

"ဘာလဲ အခြောက်တွေ ကတာကြည့်ပြီး နင်ပါ နတ်ကလိုက်စားမလို့ လား"

"အက၊ အခုနံတော့ ဝါသနာပါသလားပဲ။ ဆေးထိုးအပ်ကိုင်မယ့်လက်က ကရမယ်ဆိုလည်း မဆိုးပါဘူး"

"ဘာ"

"တိုးတိုးလုပ်စမ်းပါ သခင်ရယ်"

"ဘာနတ်ပွဲကြည့်ချင်တာလဲ။ မကြည့်ရဘူး"

"ဟာ . . . ကြည့်ချင်ပါတယ်ဆို"

"မကြည့်ရဘူး"

"သူကြည့်ချင်တာကို ကြည့်ပါစေဟယ်"

"အမယ် . . . နင်လည်း ကြည့်ချင်နေတာ မဟုတ်လား။ မသိရင်ခက်မယ်"

"အဟီး"

ဝေမာက ဝန်ခံသလို ရယ်လေ၏။ ငယ်ငယ်တုန်းကအကျင့် မပျောက်သေးတာပင်။ ပန်းအတူရောင်းရင်း နတ်ပွဲဆိုတာနှင့် ဝေမာ သခင့်ကို မရမကဆွဲခေါ်တာတွေ။

"လိုက်ခဲ့ပါ သခင်ရယ်။ နင် မကြည့်ချင် နောက်မှာ ရပ်စောင့်နေပေါ့"

ဝေမာ ဆွဲခေါ်လေသဖြင့် သခင်ပါ ပါလာတော့၏။

"ရောက်ပြီဆိုမှ တော့ သခင်လည်း ကြည့်တာပါပဲ"

"ချောလိုက်တာ တကယ့်မိန်းကလေးတွေ အတိုင်းပဲနော်"

"ယောက်ျားဖြစ်ပြီး အမြင့်ကနေ အနိမ့်ခုန်ဆင်းတာ အထင်ကြီးစရာ လား"

"အယ်"

သဇွန်အကြည့်က သနပ်ခါးမလိမ်းဘာမလိမ်းနှင့် နုဖတ်ချောမွတ်နေသော နတ်ကတော် ဆွဲခေါ်လာသည့် အခြောက်နှစ်ယောက်ထံသို့ ရောက်သွား၏။

"အင်း . . . ရေစင်ပက်ဖျန်း လန်းပါစေသား။ လာပြီ"

"ဘာပြောတာလဲ မမဝေ"

"ဟိုနှစ်ယောက်ကို ပြောတာ"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ။ နှစ်ယောက်စလုံး သနပ်ခါးမလိမ်းဘဲ ချောတာ။ သူတို့ ကမှ ဘာအကူအညီမှ မပါတဲ့ အစစ်အမှန်"

"အဲဒါ အခြောက်တွေမှ မဟုတ်တာ"

"ဟင်"

"အဲဒါ တို့ ပုပ္ပါးကသူဌေးသားတွေ။ ယောက်ျားအစစ်တွေ"

"အဲဒါ . . . ဘာလို့ တက်လာတာလဲ"

"နတ်ကတော် ဆွဲခေါ်လို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့။ ကြည့်ပါလား ပုံစံတွေက အပီမိုက်တာ"

"အင်း . . . ချောတာတော့ ဝန်ခံပါတယ်"

သခင် မျက်စောင်းလှည့်ထိုးလေသဖြင့် အသံတွေ တိတ်ကျသွားကြလေသည်။ သခင် စူးစိုက် ကြည့်နေမိ၏။

တစ်ယောက်က ဆံပင်ကုပ်ထောက်ကို ဆံနွယ်တွေက ခပ်ပျော့ပျော့ အဖြောင့်ဆွဲထားသလို နဖူးတွေပေါ် အချို့က ပြိုဆင်းလျက် ကိုယ်ခန္ဓာပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့် အရပ်က မြင့်မြင့်၊ တီရှပ်လက်ရှည် အစင်းကျားနှင့် ဘောင်းဘီအနက်ရောင်ပွပွကို ဝတ်ဆင်ထားလေသဖြင့် နဖတ်ချောမွေ့နေသည့် မျက်နှာကိုဖယ်ကြည့်လိုက်လျှင် Model Boy တစ်ယောက်လိုပါပဲ။

နောက်တစ်ယောက်က အညိုမဟုတ်၊ အဝါမဟုတ်သော သံချေးရောင်ဆံပင်တွေကို အလယ်မှ ခွဲထားပြီး အထပ်လိုက်ကလေးတွေ ဖြစ်နေသေးသည်။ ကုပ်မှာ က ရှည်နေပေမယ့် အဖျားမှာ အခွေအကောက်ကလေးတွေ ဖြစ်နေသဖြင့် ကုပ်ပေါ်မှာ ပဲတင်နေသည်။

ဆံပင်ပုံတွေကြောင့်ပဲ . . .။

မိန်းကလေးဟု ထင်ဖွယ်ရာရှိနေသည့် မျက်နှာပိုင်ရှင်တွေပါ။ နှုတ်ခမ်းလေးတွေကလည်း နီထွေးထွေး။

ဆံညိုကိုယ်တော်က ကကြီးပုံစံအပေါ်နှုတ်ခမ်းလေးနှင့် ခပ်ပါးပါးလေးရှိနေပြီး ရှက်သလို ရယ်နေသည်။

ဆံပျော့ကိုယ်တော်က အပေါ်အောက် ညီမျှသော မထူမပါး အလောတော်လေးနှင့် ပီရိုသေသပ်စွာရှိသော နှုတ်ခမ်းအစုံက ပြုံးရုံမျှသာရှိ၏။

"ဟော . . . နတ်ကတော်က အတင်းကခိုင်းနေပြီ"

"ယောက်ျားတွေဖြစ်ပြီး ရွံစရာကောင်းလိုက်တာ"

"အားနာလို့ ဖြစ်မှာ ပါ"

"ဒါ . . . အားနာစရာလား"

"ဪ . . . သခင်ရယ်၊ နင်ကလည်း ကြားထဲက မဆီမဆိုင် ဒေါသ ထွက်နေတယ်"

"အမြင်မတော်လို့ ဟေ့ . . . ငါသာ သူတို့ အစ်မဆိုရင် နှစ်ယောက်စလုံးကို ပါးရှစ်စိတ်ကွဲမှာ "

"အယ်"

သဇင် "အယ်"ခနဲဖြစ်သွားတာက စပို့ရုပ်အဖြူနှင့် ဘောင်းဘီရေညှိ ရောင်ဝတ်ထားသော ဆံညိုကိုယ်တော်ကြောင့်ပါ။ လူတွေကိုဝေကြည့်ရင်း သဇင်ထံမှာ အကြည့်ရပ်သွားသောကြောင့် . . .

အမလေး . . .

ဘယ်လိုကြီးပါလိမ့်။ ရင်တွေခုန်လိုက်တာ။

"ဟေ့ကောင်တွေ . . . အဲဒါ ဘာလုပ်နေတာလဲ"

"အဲ . . . လာပြီ သူတို့ အစ်ကို ဒေါသကုမ္ပဏီကြီး"

ပုဆိုးနှင့်ရှပ်လက်ရှည်နှင့် အဖြူသာဝတ်ထားသော အသက်သုံးဆယ်ကျော် အရွယ်လူကို မြင်တာနှင့်

နှစ်ယောက်စလုံး . . .

တက်ညီလက်ညီ လက်ချင်းချိတ်၍ လွှားခနဲထွက်ပြေးလေတော့၏။

"အဲဒီကောင်တွေကို မိအောင်လိုက်ဖမ်းကြစမ်း။ အိမ်ရောက်လို့ ကတော့ အမှုန့်ကြိတ် ပစ်မယ်"

ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်ကုန်လေသဖြင့် သခင်တို့ အဖွဲ့လည်း လူအုပ်ထဲမှ တိုးထွက်၍ လိုရာခရီး ဆက်ခဲ့ကြသည်။ ။

"ဟာ . . . မောလိုက်တာကွာ"

"အဲဒါ . . . မင်းကြောင့်လေ"

"ဘာဆိုလို့လဲ။ အတူတူကို"

"မင်းပဲ . . . ဟိုအခြောက်ကို သွားစလို့ ဟိုက အတင်းဆွဲခေါ်တာ နောက်တော့ ငါပါအဆစ်ပါရော"

"ငါက အဲဒီလိုဖြစ်မယ်မှန်း မသိလို့ ပါ ဝေဟင်ရာ"

"အိမ်ရောက်ရင်တော့ လက်သီးလား၊ ထားဝယ်ကြိမ်လား မြည်းရမှ ကျိန်းသေနေပြီ"

"ဟူး . . . လာမယ့်ဘေးပြေးတွေ့ရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့ကွာ"

ဝေဟင်က ယောက်ျားမျက်စောင်းကြီးထိုးလေတော့ ရေစင် တဟားဟားနှင့် ရယ်လေသည်။ ။

ဒီမိုးရေစင်နဲ့ ဒီမိုးဝေဟင်

ညီအစ်ကိုဆိုပေမယ့် အသက်ကအတူတူ။ ညီအစ်မနှစ်ယောက် တစ်နေ့တည်းမှာ အတူတူမွေးကြပြီး ရေစင် မေမေက ရေစင်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ နှင့်မွေးခဲ့သည့်အပြင် နှလုံးရောဂါသည် မို့ ဆုံးပါးသွားခဲ့သည်။ ။

ဝေဟင်မေမေကပဲ နှစ်ယောက်စလုံးကို အမြွှာလို နို့တိုက်မွေးခဲ့ရသဖြင့် မသိသူတွေက သူတို့ နှစ်ယောက်ကို အမြွှာတွေဟု ထင်ကြသည်။ ။ ရုပ်ချင်းက တူတာတွေရှိသလို မတူတာတွေလည်း ရှိသည်။ ။

ဝေဟင်က . . .

နှာတံပေါ်ပြီး လုံးစင်းစင်းလေး ကော့ခြင်း၊ ပွခြင်းကင်း၍ ဖြောင့်စင်းကာ မျက်ခုံးက ယောက်ျားဖြစ်ပြီး အရင်းထူအဖျားရှူး၍ အလယ်မှာ ခပ်ခွက်ခွက်လေး ဖြစ်နေခြင်းပါပဲ။ တိုစိပ်စိပ် မျက်တောင်ကော့တွေနှင့် မထူမပါးနှုတ်ခမ်းအစုံက ပီရိုသေသပ်လှစွာ။ မေးစေ့လေးက ချွန်နေသဖြင့် မျက်နှာက လေးထောင့်ဆန်မလိုနှင့် သွယ်သွားလေယောင်။

ရေစင်ကျတော့ . . .

မျက်လုံးက ဝေဟင်နှင့်တူပြီး မျက်ခုံးကျတော့ ထူထဲနေ၏။ နှာတံက ဖြောင့်စင်းပြီး အဖျားလေးမှာ ချွန်နေသလိုရှိနေပုံက တိုင်တန်းနစ်မင်းသား လီယိုနာဒိုလိုလို ဘာလိုလို။ နှုတ်ခမ်း ကလည်း ဝေဟင်လိုမထူဘဲ ခပ်ပါးပါးရယ်မို့ လီယိုနာဒိုနှင့် တူသွားသည် ။

အဲ . . . မတူတာက . . .

ရေစင်က မေးစေ့လေးလုံးချွန်နေပေမယ့် မေးရိုးကားတာကြောင့် အဲဒီတစ်ခုက ယောက်ျား ဆန်ချင်နေသည် ။

"ဟာ . . . ရေစင်"

"ဘာတုန်းဟ . . . အလန့်တကြား"

"ဟိုမှာ "

"ဟာ . . . ဦးပွကြီးတို့ လိုက် လာပြီ . . . အီး"

"ဆွမ်းပတ်ကြီးလည်း ပါတယ်ကွ"

"ပြေးနိုင်မှ လွတ်မယ်နော် . . . ထ . . . ထ"

"မထဘူး။ ဘာလုပ်မလို့ လဲ"

"ပြေးမယ်လေကွာ"

"လုပ်မနေနဲ့ ။ ပြေးလည်း မောတာပဲ အဖတ်တင်မှာ ။ မင်း တစ်သက်လုံး အိမ်မပြန်ဘဲ ပြေးနိုင်လို့ လား အိမ်ရောက်ရင် အစောခံရမှာ ရာနှုန်းပြည့်ပဲ။ မင်းပဲပြောတော့ လာမယ့်ဘေးပြေးတွေ့ မယ်ဆို။ ပြောတော့ဖြင့် ဆင်ဖမ်းမယ်။ ကျားဖမ်းမယ်နဲ့ ။ ပြောတော့ အကောင်ကြီး လုပ်တော့ ပုစွန်ဆိတ်"

"ဟဲ . . . ဟဲ . . . လောလောဆယ်နဲ့ နောက်၊ နည်းနည်းတော့ ကွာခြားမှုရှိမလားလို့ "

"ဘာကွာမှာ လဲ"

"လောလောဆယ် ပေါက်ကွဲနေတဲ့ ဒေါသက ပိုပြင်းမှာ ကွ။ သွေးအေးသွေးတော့ လက်ဆ နည်းနည်းပေါ့သွားတာပေါ့"

ဝေဟင်က ပခုံးတွန့်၍ ပေါင်ကို ဖျတ်ခနဲ ပုတ်လိုက်ကာ . . .

"မထင်နဲ့၊ ပြေးမှ ပိုနာမှာ "

ကိုကြီးရဲ့ တပ်သားများက သူတို့ အနားသို့ ရောက်လာချေပြီ။ ဒီလူတွေက သူတို့ ကိုချစ်ပေမယ့် ကိုကြီးကိုတော့ မလွန်ဆန်ရဲကြပေ။

"ဟိတ် . . . မပြေးကြနဲ့ နော်"

"အာ . . . မပြေးပါဘူး ဦးဆွမ်းပတ်ရဲ့ "

"ညာညာတာတာလေးတော့ လုပ်ကြပါဗျာ"

ရေစင့်မျက်နှာက ရှုံ့မဲ့မဲ့ . . .

"မင်းတို့ က မဟုတ်တာ လုပ်ကြတာကိုးကွ"

"မလုပ်ပါဘူး။ နတ်ကတော်က အတင်းဆွဲခေါ်လို့ အားနာတာနဲ့ . . .

အဟဲ"

မချိုမချဉ်နဲ့ ရေစင့်ကို ဝေဟင်က တံတောင်နှင့်ထိုးသည်။ မင်းကြောင့်ဆိုတဲ့ သဘော။

"တို့ ကလည်း ကိုသံလွင်အမိန့်နဲ့ မလွန်ဆန်ရဲဘူးကွ။ အဲဒီတော့ မောင်မင်းကြီးသားတို့ ရှေ့ကသာ အေးအေးဆေးဆေးကြွကြပေတော့"

"ကြွ ... ကြွ"

ဝေဟင် ရေစင့်လက်မောင်းကို ဆောင့်ဆွဲပြီး ရှေ့ကို တွန်းပို့လိုက်သည်။ အိမ်ကိုရောက်ရင်တော့ ... ဟူး။

* * *